

עת"א 9725/08/14 - איאד הייב (אסיר), נגד ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא כרמל

בית המשפט המחוזי בחיפה

08 ספטמבר 2014

עת"א 9725-08-14 הייב(אסיר) נ' משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח'

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

אברהם אליקים

בטינה טאובר

העותר

נגד

המשיבה

איאד הייב (אסיר), ת"ז 034668442

ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא כרמל

פסק דין

בפנינו עתירת אסיר המופנית כנגד החלטת ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא כרמל, שניתנה ביום 6.7.14. העותר מרצה מאסר בגין עבירות שעניינן סיוע לביצוע עבירות נשק, ונגזר עליו לרצות עונש של שנה ועוד 5 חודשי מאסר. ועדת השחרורים שדנה בעניינו של העותר סברה כי בנסיבות המקרה, לא מתקיימים התנאים המאפשרים את שחרורו של העותר שחרור מוקדם על תנאי ברישיון, וזאת משורה של טעמים. ועדת השחרורים סברה, על בסיס חומר שהוצג לעיונה, כי העותר לא שינה את אורחות חייו כפי שבאו לידי ביטוי במאסריו הקודמים. התנהגותו של העותר בכלא במהלך ריצוי מאסרו הייתה שלילית. המשטרה העריכה כי שחרורו של העותר יסכן את הציבור, ובנסיבות אלו, בהעדר תכנית שיקומית מטעם רש"א, והגם שהעותר הציג תכנית שיקום פרטית, סברה הועדה כי לא ניתן להיעתר לבקשתו ולהורות על שחרורו המוקדם.

ב"כ העותר טוענים כי טעתה הועדה בקביעותיה בעניין העותר. לדברי ב"כ העותר, התנהגותו של העותר בכלא תקינה. אמנם לעותר עבר פלילי עשיר וזהו מאסרו הרביעי, ואולם העותר השתתף בתוכניות טיפוליות בכלא ושינה את אורחות חייו. בין היתר מציינים ב"כ העותר, כי העותר מנע מאסיר אחר לשים קץ לחייו. לטענת ב"כ העותר, לא ניתן היה להכין עבורו תכנית מטעם רש"א, וזאת בשים לב ליתרת מאסר קצרה. בנסיבות אלו אין מקום לזקוף את הדבר לחובתו, ותכנית השיקום הפרטית שהוצגה נותנת מענה לצרכיו של העותר. עוד ציינו ב"כ העותר, כי מדובר בעותר אשר הקים לאחרונה משפחה ואף נולד לו בן, ובנסיבות אלו יש מקום לתת לו את ההזדמנות ולהורות על שחרורו המוקדם ברישיון.

ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את העתירה, בהיות ההחלטה סבירה אשר התקבלה בהתאם לסמכות הועדה כדין.

יצוין כי במהלך הדיון הוצג בפנינו החומר אשר היה בפני הועדה. לאחר עיון בחומר, סברנו כי יתכן וחסרים מידעים אשר היו בפני הועדה, והנחנו את ב"כ המשיבה לבחון את הנושא. היום הוגשה לבית המשפט הודעה, לפיה כל החומר

המודיעיני אשר היה בפני ועדת השחרורים הונח בפנינו במהלך הדיון.

בטרם נתייחס להחלטת הועדה, נזכיר כי בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על החלטות של ועדת שחרורים, אלא כבית משפט מנהלי הבודק את תקינות ההחלטה וסבירותה. מצאנו לנכון להבהיר זאת, מאחר ואין מדובר בהבחנה סמנטית אלא בהבחנה מהותית, ואין די לטעון כי טעתה הועדה בהחלטתה. על עותר לשכנע כי החלטת ועדה שהתקבלה בעניינו, התקבלה תוך חריגה מסמכות או שההחלטה לוקה בחוסר סבירות קיצוני. ראו לעניין זה: רע"ב 3686/10 סמיר גנאמה נ' ועדת השחרורים, (טרם פורסם, ניתן ביום 9/12/10):

"יודגש כי בית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים אינו פועל כערכאת ערעור על החלטת הוועדה, אלא הוא בוחן את החלטת הוועדה כהחלטה מינהלית, ומכאן שהתערבותו של בית המשפט תיעשה רק במקרים בהם קמה עילה מאלה המאפיינות את המשפט המינהלי כנגד החלטת הוועדה. על בית המשפט לשמור על מרחב של שיקול דעת לוועדה בהחלטתה לגבי שחרור אסירים, ולהתערב בהחלטותיה רק אם הן לוקות בחוסר סבירות קיצוני (ראו בין השאר: ע"א 2/83 ועדת השחרורים נ' אסיאס, פ"ד לז(2) 688 (1983); בג"ץ 89/01 הוועד הציבורי נגד עינניים נ' ועדת השחרורים, פ"ד נה(2) 838, 871 (2001); רע"ב 4570/02 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 236 (2002))."

לאחר שבחנו את מכלול הנתונים שבפנינו, לרבות לאחר שהובהר כי אין מידעים נוספים על אלה שהוצגו בפנינו במהלך הדיון ביום 4.9.14, סבורים אנו כי דינה של העתירה להידחות.

כאמור, מדובר באסיר המרצה מאסר רביעי. היותו של עותר אסיר חוזר מרימה את הרף אשר עליו לעבור כדי לשכנע כי ניתן לתת בו אמון. יוזכר, כי תנאי מוקדם לשחרור ממאסר בהתאם להוראות חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001 (להלן: "החוק"), הוא שאסיר ימצא ראוי לשחרור וכי שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור (סעיף 3 לחוק). ככל שלאסיר, הבא בפני הועדה, עבר פלילי מכביד יותר, ובעיקר ריבוי מאסרים בעברו, כך עולה הנטל המוטל עליו לשכנע כי הוא ראוי לשחרור מוקדם, וכי שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור. על מסוכנות של אסיר לשלום הציבור, ניתן ללמוד הן מעברו והן מהתנהגותו בעת שהוא מרצה מאסר.

במקרה שבפנינו, סוברים גורמי הטיפול של שב"ס כי התנהגותו של העותר בכלא אינה מצביעה על השינוי הנדרש בעניינו. לועדה הוצגו מידעים מטעם שב"ס, המצביעים על התנהגות שאינה תקינה, זאת גם אם היה האסיר משולב בתכניות חינוכיות ואף סיע, כטענתו, למנוע מאסיר אחר לשים קץ לחייו. גורמי הטיפול והשיקום בכלא סברו כי העותר טרם עבר את השינוי הנדרש, ובנסיבות אלו גם ראו את שחרורו, ללא ליווי מתאים של רש"א, כמסכן את שלום הציבור. אמנם, לא הוצגו בפנינו מידעים נוספים על אלה שהובאו בפני ההרכב במהלך יום הדיונים. עם זאת, וגם כאשר מתייחסים למידעים כפי שהוצגו בפנינו, הגם שאינם רבים, לא ניתן לומר כי מסקנות גורמי הטיפול בעניינו של העותר הן בלתי סבירות בצורה קיצונית, ומכאן גם שלא ניתן לומר שקביעת ועדת השחרורים בעניינו של העותר, על רקע עברו הפלילי, היא קביעה בלתי סבירה בצורה קיצונית, המצדיקה את התערבות בית המשפט המנהלי בהחלטה.

אשר על כן ובשים לב להלכה הפסוקה, סבורים אנו כי אין עילה להתערב בהחלטתה של ועדת השחרורים, אשר דחתה את בקשתו של העותר לשחרור מוקדם. מדובר בהחלטה סבירה, שהתקבלה על בסיס החומר שהוגש לוועדה על ידי גורמי הרשות המנהלית. העדפת חוות הדעת המשטרית על פני תכנית השיקום הפרטית, אינה בלתי סבירה, ובוודאי שאינה חורגת ממתחם הסבירות באופן המצדיק את התערבות בית המשפט בהחלטה.

בסיכומו של דבר, העתירה נדחית.

נעיר בשולי החלטתנו, כי אם אכן דרכו של העותר לשנות את אורחות חייו, כי אז יוכל להיעזר בתכנית השיקום הפרטית כדי לעבור הליך של טיפול משמעותי, וזאת גם לאחר סיום ריצוי מלוא מאסרו.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לב"כ הצדדים וכן לעותר באמצעות מחלקת האסיר בשב"ס.

ניתן היום, י"ג אלול תשע"ד,
08 ספטמבר 2014, בהעדר
הצדדים.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

**אברהם אליקים,
שופט**

בטינה טאובר, שופטת